

maatte blive gjort et væsentligt og positivt Skridt videre fremad, saa man nu kunde begynde metodisk at tage dette Spørgsmaal op. Efter min Mening maa man her være en lille Smule taalmodig. Det er den vanskeligste Opgave, Folkeforbundet er stillet overfor, og det forekommer mig, at naar man allerede er naaet saa vidt, som man er, er det et Tegn paa, at Sagen ikke er død, at der er Liv i den, at der er Muligheder her. Som jeg allerede har bemærket, er det min Overbevisning, at det kan ikke blive ved at gaa med negative Resultater. Der maa indenfor en knap Aarrække komme fuld Klarhed over dette: kan Folkeforbundet løse den Opgave, kan det give væsentlige Bidrag til Løsningen af denne fælles Rustningsindskrænkingsopgave og tilvejebringe de dermed som Kompensation sammenhængende fornødne Garantier, eller kan det det ikke? Kan Folkeforbundet dette, er der Mulighed for, Haab om, at det kan det, saa bør man udsætte en Ordning som denne her, indtil der er tilvejebragt Klarhed, og kan det ikke, saa bør man ogsaa udsætte en Ordning som denne her, indtil der er tilvejebragt Klarhed, thi saa er der rimeligvis saa meget mere Grund til at styrke vort Forsvar udover det, Venstre foreslaar.

Det vilde derfor være interessant at faa at vide, hvorledes den højtærede Regering rimer hele sin Stilling til Folkeforbundet indadtil og udadtil sammen med den Stilling, den hidtil har indtaget, og hvad Regeringen mener om Folkeforbundets Udsigter paa dette Punkt i Fremtiden. For dersom den højtærede Regering mener, at Folkeforbundet ikke magter denne Opgave, hvis den højtærede Regering vil hævde, at Forudsætningerne for dens Politik paa dette Omraade er bristet, at man ikke mere kan regne med Folkeforbundet — ja, bevares, det er et Standpunkt, det kan jeg fuldt ud respektere, det kan mange gode Grunde tale for. Men lad det saa blive sagt, lad det blive sagt til Offentligheden her i Landet og de danske Vælgere, at Folkeforbundet kan vi ikke mere regne med i militærpolitisk Henseende, og nu maa vi indrette vort Militærvæsen, som det passer os, uden Hensyn til Folkeforbundet. Det er nemlig en fuldkommen Tilsnigelse, naar man fra Venstres Side vil paastaa, at man er forpligtet, at man efter Pagten er forpligtet til at foretage disse Reduktioner. Der staar ikke andet i Pagtens Artikel 8 end, at Medlemmerne erkender, at Eredens Opretholdelse kræver, at Staternes

Rustninger nedsættes til det Minimum, som er foreneligt med den nationale Sikkerhed, og saa følger der videre dette: under Hensyn til geografiske Vilkaar og særlige politiske Forhold. Der stilles altsaa ikke noget Krav. Det eneste Krav er, at Staterne ikke har større Rustninger, end deres nationale Sikkerhed kræver, og det er ikke saa underligt, at man indsatte en saadan Bestemmelse efter Verdenskrigen, thi der var jo i Europa Erobringsstater, Stater, som ikke blot indrettede deres Militærvæsen paa Forsvar af deres Land, men som indrettede det paa Erobring. Erobrende Stater har begribeligvis mere Militærvæsen end det Minimum, der er nødvendigt af Hensyn til den nationale Sikkerhed, og derfor er denne Bestemmelse fuldt ud naturlig. Der er intet her om Forpligtelser; det er et moralsk Krav, det er en Løfteparagraf, om jeg saa maa sige, ligesom vor Grundlovs Løfteparagraffer, men der er ikke nogen Pligt. Det er Staterne selv, der afgør dette Spørgsmaal, de afgør det ved indbyrdes Forhandling, og Venstres Valgmanifest siger, som sagt, at denne Sag skal opsættes, indtil den Forhandling, som i Henhold til Pagten om Folkenes Forbund skal finde Sted herom, har fundet Sted mellem Danmarks Regering og Folkeforbundet. Paa dette Punkt er vi, længere er vi ikke kommet, og det synes jeg er yderligere en Grund til at opsætte denne Sag.

Men endelig vil jeg gerne med Hensyn til hele den øjeblikkelige udenrigske Situation sige, at efter min Formening gælder det om Storpolitikken i al Almindelighed, ligesom det gælder om Folkenes Forbund, at der maa inden en overskuelig Aarrække komme enten en almindelig storpolitisk Détente i Europa, idet det store økonomiske Spørgsmaal, Erstatningsspørgsmaalet, ordnes principielt og der kommer en Udjævning, et Kompromis; eller ogsaa sker dette ikke, og saa vil Spændingen mellem Staterne øges. Men Klarhed herover vil man faa i Løbet af et ganske kort Aaremaal. Andet er udelukket, thi den nuværende Situation er absolut uholdbar. Der er rimeligvis et lille Spand af Aar, hvor der ikke er nogen Fare for Krig, og hvor vi derfor roligt kunde fortsætte med den nuværende Ordning med midlertidige Ændringer, som reducerer Militærdgifterne, og se Tiden an endnu et Par Aar; og naar vi saa har faaet Klarhed over, hvordan den fremtidige Udvikling tegner sig, kan vi indrette vort Forsvarsvæsen paa den ene eller den anden Maade,